

nguyễn nhật ánh

mắt biếc

truyện dài



NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Mắt Biếc

Nguyễn Nhật Ánh

Chia sẻ ebook : Sách Mới.Net

Hồi còn nhỏ ,nhỏ xiu, tôi không có bạn gái . Suốt ngày tôi chỉ chơi với ... mẹ tôi và bà nội tôi . Mẹ tôi rất thương tôi nhưng vì mẹ sợ ba nên ít khi mẹ che chở được tôi trước những trận đòn của ba tôi . Bà tôi thì lại khác. Bà sinh ra ba nên ba phải sợ bà. D-iều đó thật may mắn đối với tôi .

Hồi nhỏ tôi rất nghịch, ăn đòn khá thường xuyên. D-iều đó buộc đầu óc non nớt của tôi phải tìm cách đối phó với những trận đòn trừng phạt của ba tôi . Mỗi lần phạm lỗi, hễ thấy ba tôi dợm rút cây roi mây ra khỏi vách là tôi vội vàng chạy qua nhà bà tôi . Bà tôi thường nằm trên cái sập gỗ lim đen bóng, bên dưới là những ngăn kéo đựng thuốc bắc của ông tôi . Bà nằm đó, miệng bồm bồm nhai trầu, tay phe phẩy chiếc quạt mo cau với một dáng điệu thong thả.

- Bà ơi, bà! - Tôi chạy đến bên chiếc sập, hổn hển kêu:

Bà tôi chỏi tay nhòm dậy:

- Gì đó cháu ?

- Ba đánh! - Tôi nói, miệng méo xệch.

- Cháu đừng lo! - Lên đây nằm với bà!

Bà tôi dịu dàng trấn an tôi và đưa tay kéo tôi lên sập, đặt tôi nằm khuất sau lưng bà, phía sát tường. Xong, bà tôi xoay người lại, nằm quay mặt ra ngoài .

Lát sau, ba tôi bước qua, tay vung vẩy cây roi, miệng hỏi:

- Mẹ có thấy thằng Ngạn chạy qua đây không?

- Không thấy .

Bà tôi thản nhiên đáp và tiếp tục nhai trầu . Tôi nằm sau lưng bà, tim thót lại vì lo âu . Tôi chỉ cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe tiếng bước chân ba tôi xa dần.

Những lúc đó, tôi không dám về nhà ngay . Bao giờ tôi cũng nằm lại chơi với bà. Tôi nằm sấp người trên sập, nũng nịu:

- Bà ơi, bà gãi lưng cho cháu đi !

Bà tôi không bao giờ từ chối yêu cầu của tôi . Bà vừa gãi lưng cho tôi vừa thủ thỉ kể chuyện cho tôi nghe .

Những câu chuyện đời xưa của bà tôi đã nghe đến thuộc lòng. Bà không có nhiều chuyện. Có bao nhiêu chuyện bà đã kể sạch sành sanh. Do đó, bà cứ kể đi kể lại mãi những câu chuyện cũ. Tuy vậy, mỗi khi bà kể chuyện, tôi luôn luôn nằm nghe với cảm giác hứng thú hết như lần đầu tiên, có lẽ do giọng kể dịu dàng và âu yếm của bà, bao giờ nó cũng toát ra một tình cảm triu mến đặc biệt dành cho tôi khiến trái tim tôi run lên trong nỗi xúc động hân hoan khó tả. Và tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay, với trái tim không ngừng thổn thức.

Chương 02

LỚN LÊN MỘT CHÚT, NGOÀI MẸ TÔI VÀ bà tôi, tôi có thêm ba người bạn gái . D-ó là hai người chị

con bác tôi . Chị Nhường lớn hơn tôi bốn tuổi, đầu nhiều ghẻ chốc nên lúc nào cũng cạo trọc. Chị Quyên bằng tuổi tôi, da đen nhẻm, quanh năm chỉ vận mỗi cái quần cộc, không bao giờ chịu mặc áo, mũi luôn luôn thò lò. Người thứ ba là cô Thịnh, con út của bà tôi . Cô Thịnh bằng tuổi với chị Nhường. Khi bác tôi sinh con gái đầu lòng thì bà tôi sinh con gái út. D-ầu cô Thịnh cũng cạo trọc như đầu chị Nhường. Trẻ

con quê tôi không có lắm trò chơi như trẻ con thành phố, suốt ngày chỉ nghịch đất nên đứa nào cũng lắm ghẻ.

Tôi cũng ghẻ đầy đầu nhưng may mắn không bị cạo trọc như chị Nhường và cô Thịnh. Mẹ tôi cho tôi hót tóc "ca\ -rê", nhưng mẹ bảo lão Tứ hót tóc húi đầu tôi tới tận ót, phô cái gáy trắng nhớn. Những mụn ghẻ trên đầu khi lành biến thành sẹo, thời gian không xóa nổi . Lớn lên tôi có thói quen để tóc dài phủ gáy là do vậy .

Dạo ấy, ông tôi định xây một dãy nhà ngang phía sau nên cho đổ một đồng cát cao nghệu ngay trước sân.

Suốt một thời gian dài, đồng cát đó là sân chơi lý tưởng của bốn cô cháu chúng tôi . Chúng tôi suốt ngày bò lê trên cát, thi nhau đào những đường hầm sâu hút hoặc

hoài công xây những tòa nhà cứ chốc chốc lại đổ sập. Xây nhà chán, chúng tôi lại vốc cát ném nhau . Tôi với chị Quyên một phe, chị Nhường với cô Thịnh một phe . Chúng tôi ném hăng đến nỗi cát bay mù trời và chui đầy cả hai tai, mũi, miệng. Tôi sợ cát bay mù mắt, cứ đứng xa xa, một tay che mặt, một tay vốc cát ném tới . Chị Quyên gan lì hơn tôi nhiều . Hai tay nắm cát, mắt nhắm tịt, chị xông lên phía trước ném liên hồi kỳ trận. Chị Nhường và cô Thịnh bị cát ném rất mặt liên kêu thét lên và bỏ chạy .

Sau những trò chơi ném cát thú vị đó, bao giờ tôi cũng bị ăn đòn. Ba tôi ban ngày đi làm không có nhà nhưng tối về nghe mẹ tôi kể tội tôi thế nào ba tôi cũng đem tôi ra xét xử. Thoạt đầu tôi phải đứng nghiêm, hai tay khoanh trước ngực và miệng lí nhí trả lời những câu hỏi đầy đe dọa của ba tôi . Tiếp theo, tôi lại phải nghênh cổ nghe ba tôi luận tội . Thú thật, lúc đó tôi chẳng hề chú ý mấy may đến những lời răn dạy của ba tôi, đầu óc tôi mãi bận bịu vào việc đoán xem lát nữa đây tôi sẽ bị đánh mấy roi và thầm mong bà tôi đang đi chơi đâu đó trong làng sẽ kịp về trước khi xảy ra những chuyện đáng tiếc cho đứa cháu khốn khổ của bà. Nhưng khác xa với những ông Bụt trong câu chuyện bà kể, bà tôi chẳng bao giờ nghe được những mong mỏi thầm kín của tôi . Ít khi bà về đúng lúc. Bà chỉ về khi mông tôi đã hằn những vệt roi khiến lòng tôi thêm hờn tủi và tôi giận dữ chẳng thèm trò chuyện với bà.

Không có bà tôi can thiệp, tôi đành phải buồn bã thực hiện nốt phần cuối cùng của phiên xét xử. Tôi lặng lẽ phúi chân leo lên bộ ván nằm sắp xuống, mặt áp vào phiến gỗ mát lạnh, quần kéo xuống khỏi mông. Tôi nằm im như thế, người căng ra, mắt nhắm nghiền. Không hiểu sao tôi luôn luôn tin rằng khi bị đòn, nhắm mắt lại sẽ ít đau hơn.

Ba tôi vừa đánh vừa đếm. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, người tôi cứ bị giật nảy mỗi khi ngọn roi quất xuống. Ba tôi không học được cách đánh nhẹ tay như mẹ tôi